Ч. 7. Неділя 11 (24) січня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З австрийскої Делеґациї. — Справа паспортів российских. — Ситуация на Угорщині. — З далекого всходу).

На вчерашнім засіданю австрийскої Делеґациї вела ся дальше дебата над буджетом міністерства справ заграничних. Промавляли делеґати Доберниґ і ґр. Цедтвіц, а відтак ґр. Войтіх Дідушицкий, котрий обговорював насамперед загальну ситуацию політичну, а відтак політику балканьску. Бесідник годить ся з політикою заграничною, але каже, що не лиш на Балкані, але й всюди за границею брак місць інформацийних. Ґр. Дідушицкий домагав ся помноженя консулятів не лиш в Америці і в Канаді, але й Німеччині, щоби люди, котрі виходять туди на заробок, мали потрібну охорону. Наконець висказав бесідник надію, що так само як удало ся мимо 7-літної обструкциї удержати повагу монархії на вні, так удасть ся довести до застановленя борби, щоби можна заключити угоди торговельні.

Посол Шустерши̂ч обговорював обширно справу вета і виступив проти погляду, висказаного ґр. Ґолуховским в своїм експозе, мов би то право виключеня належало виключно до корони. — Ґр. Шенборн виступав проти дел. Доберниґа, котрий домагав ся правно-державного сполученя з Німеччиною. — Дел. Крамарж доказував, що тридержавний союз не єсть союзом мира, лиш союзом для вигоди Німеччини. Чехи не ведуть політики вимушуваня, а жадають лиш того, що їм на основі законів належить ся; они домагають ся лиш усуненя зробленої їм кривди. Правительство в сїй справі не потребує оглядати ся на Німців, бо розходить ся лиш о сповненє законів, котрі вже мають обовязуючу силу. — На тім перервано дебату, а слідуюче засіданє назначено на нині.

Пос. Давид Абрагамович, котрий в Делеґациях порушив справу оплат паспортових в Росиї, одержав від міністерства справ заграничних таке вияснене сеї справи: Після спровозданя австро-угорского амбасадора в Петербурзї підвисшено указом з 28. липня ст. ст. 1900 р. оплати на російскі паспорти заграничні в користь Тов. черв. Хреста о 5 рублїв, а оплати додаткові обнимають рівномірно російских підданих і заграничних. Оплати на паспорти заграничні виносять для російских підданих 15 рублїв, для заграничних підданих 5 рублїв 50 коп. Артикул XIII. угоди торговельної з Росиєю з 1860 р., котрий обовязує і дальше в тих своїх точках, котрі не обняті угодою з 1894, містить в собі лиш то зарядженє, що від паспортів не вільно побирати инших оплат від австрийских підданих, як лиш ті, які оплачують піддані російскі. Міністерство не мало длятого причини займати ся сею справою, бо від 1900 р. не дістало ніякого повідомленя о зміні оплат паспортових і нїхто в сїй справі не предложив ніякої жалоби. Міністерство завізвало тепер амбасадора, щоби він поінформував ся і подав звіт о сїм.

Комисия для ненарушимости посольскої в угорскій палаті послів постановила дати пос. Лендєлеви протоколярну нагану за єго виступленє против зарядженя президента палати і оголосити то в єго окрузї виборчім. З тої нагоди прийшло вчера до дуже бурливих сцен зі сторони обструкціоністів. Остаточно ухвалено внесенє комисиї значною більшостию. Коли опісля заряджено тайне засіданє, розійшла ся чутка, що президент одержав безіменний лист, в котрім хтось остерігає, що будинок парляментарний має бути висаджений у воздух, бо під салею нарад укритою 3 кільоґрамами динаміту. Президент велїв зараз зробити доходженя і показало ся, що то була неправда, бо динаміту не знайдено.

Бюро Райтера доносить, з добре поінформованого жерела, що всхідно-азийска справа буде мирно залагоджена. Вісти, які наспіли до Льондону з жерела, котрому не можна ба й не вільно нічого закинути, не допускають ніякого сумніву, що партия мира зискала в Росиї пе-

7

Слїди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— А тепер — говорила дальше тїтка Дора — іди, любий Норберте і перекуси дещо. Ти вже тепер виглядаєш змучений і ослаблений а будеш потребувати ще чимало сил і переживеш не одно зворушенє, заки та страшна справа буде полагоджена. Добра ніч, дитинко, скажи твоїм сестрам, що я не верну вже до сальону.

— Можна їм сказати, що лучило ся?

— Не нині. Я сама скажу їм то завтра. Нехай сю ніч спокійно сплять.

Норберт вийшов з комнати, а тїтка Дора вернула перед портрет убитого.

Яке отверте, радістне лице, як весело він до неї усьміхав ся! А як бачила она єго перед двайцятьма лїтами, мертвого, окритого болотом і шуваром, коли витягнули єго з рова, до котрого вкинув єго убийник.

Дора Блек закрила лице руками. Упала на свій фотель і дала волю здержуваному в присутности Норберта жалеви.

Коли вкінци успокоїла ся, шепнула:

— Богу дякувати, що так єсть, а не так, як я собі гадала! Всьо лїпше як то!

Відтак піднялa ся і отворила шуфляду в столї, де переховувала ріжні сьвятощі свого житя, — листи, памятки по давних приятелях, записки з своєї молодости — цїлу лиш для неї зрозумілу історию своєї минувшости.

З поміж тих всіх річий виймила пачку листів, обвязану жовтою стяжкою, а з поміж листів оправлену в червону шкірочку коробку. Відтак пійшла на своє місце коло огня і сиділа кілька минут задумана, держачи на колїнах пачку листів і коробку. Зітхнула глубоко, присунула до себе лямпу і отворила коробку.

Париский фотоґраф віддав одно з наймилїйших лиць, яке коли небудь виставляло єго вправність на пробу, з найвірнїйшою подібностию. Було то скінчене хороше лице — лице в чертах і виглядї, усьміхнене, а однако повне лагідної, трогаючої задуми. Лице женщини, сотвореної більше до любови, як до приказуваня або засліплюваня. Не було то лице кокоти, але й не вказувало на твердий жіночий характер. Рожеві уста і мала ямка на лици вказували на щось, що нагадувало слабість. Було то лице повне дитинячої невинности і чистоти, але не обіцювало ніяких більших честнот, як геройства, твердости або самовідреченя. Довго сиділа Дора вдивлюючись в черти милого личка, затоплена в споминах минувших днів.

— Яка би я була добра для того біднятка — зітхнула. — Як щасливі могли-б ми були всї бути, коли би доля не була судила инакше.

Відтак вирвала ся з тої глубокої болючої задуми, розвязала жовту стяжку і почала поволи перечитувати листи. Були писані рукою женщин, декотрі реченя підчеркнені, немов би та, що їх писала, хотїла влити в ті слова цїлу пристрасть переповнюючого єї огня любови. Панна Дорота перечитувала з одного або другого листу якусь одну стрічку або реченє і читаючи зітхала. Яку горячу, пристрастну душу мала та, що ті стрічки писала; як виявляло ся в них ціле серце і спосіб єї думаня, а до року стала она порохом, єї серце замовкло на віки!

— Надго сумна історня — сказала собі панна Дорота, складаючи знов пачку листів і обвязуючи єї жовтою стяжкою — історня зломаного серця.

Она вложила пачку і фотоґрафію до шуфляди і замкнула єї на ключ.

Хтось застукав.

— Прошу — сказала панна Дорота, невдоволена, що їй перешкаджають.

Двері поволи отворили ся.

— Вільно менї увійти на хвильку? — озвав ся голос.

— О, то ти дитинко? Прошу, можеш увійти.

І Лїцці Гардман підійшла легко до тїтки Дори; обіймила єї за шию і поцїлувала.

— Но, Лїцці, чого хочеш? — спитала тїтка.

— Щось стало ся, я знаю. Я бояла ся, що ви можете чути ся нещастною, тїточко. Норберт був такий блїдий — і такий збентежений. Ох, тїточко, чи то що страшного, грозить яка небезпечність? Він сказав, що ми всї

ревагу, позаяк показало ся, що Росия не приготовлена до війни. В кругах, котрі виділи японьску і росийску ноту, говорять, що Росия дійстно згодила ся на погляд, якого держить ся Япанія що-до суверенности і ненарушимости Кореї. Справа неутральної полоси, котру Япанія перша порушила, а Росия відтак в ще більшім розмірі поставила, перестала бути тепер предметом переговорів. Япанія обстає при тім, щоби в Манджуриї була признана суверенність Хіни і домагає ся від Росиї недвозначного забезпеченя в сій справі. Здає ся, що Япанія буде в сій справі жадати окремої угоди, котру би обі держави підписали. Чи Росия згодить ся на ті жаданя, або чи Япанія змінить свої погляди, поки що не знати.

Новинки.

Львів дня 23-го січня 1904.

— **Іменованя.** Рахунковими радниками в дирекциї скарбу іменовані: Валериян Ольшевский і Людвик Гірш. — Почтові завідателї: Стан. Данець зістав старшим завідателем, Йос. Ольшевский стар. завідателем в Золочеві, а контрольор Тад. Лозиньский почт. ад'юнктом у Львові.

— **З „Труда".** Як відомо, в часах послїдних цїна виробів бавовняних значно піднесла ся. Нам удало ся однако завчасу і по давній ще цїнї закупити значну скількість тих виробів, а именно ширтінґів, дим і т. п. і маємо так хороший добір в тих товарах, як рідко де може подибати. Просимо проте користати з нагоди і заосмотрити свої потреби хотьби і на довший час. Продаємо на штуки і на метри. — *Дирекция.*

— **Грізний пожар.** З Рави рускої доносять: В селї Щепятинї погоріло сими днями 24 загород селяньских. Шкода, обезпечена ледве в одній третій части, виносить звиж 40.000 К.

— **Справедлива кара.** З Ессен, в Німеччинї доносять, що в недїлю рано переїхала там зелїзнича машина робітника Вальтергофа в хвили, коли він клав на шинах каміне, аби поїзд вискочив із шин. Вальтергоф погиб на місци. Шини були на 80 метрів заложені камінєм, однако на щастє поїзд не розбив ся.

— **Сьміла крадіж.** Дуже сьмілої крадежи доверено в ночи з 19 на 20 с. м. в заряді войскових арештів на Вавели в Кракові. Незвістний злочинець виломив двоє дверий і вивертїв в підручній касї 20 отворів та забрав з каси 1000 К. Аби забезпечити ся перед профосом, що мешкає побіч, замкнув его з надвору в его мешканю колодкою, котру з собою приніс.

— **Нещастні пригоди.** Дозорець одної каменицї в Терноноли, Василь Савич, вибираючи ся онногди з жінкою до роботи, полишив в хатї двоє своїх дїтий. В часї неприсутности родичів півтретярічна їх дочка Іванна в невиясненнй доси спосіб запалила на собі одїж, в наслїдок чого так сильно на цїлім тїлї попарила ся, що до кількох годин закінчила житє. — В Ходачкові великім, теребовельского повіта, лучила ся сими днями нещастна пригода. Заняті у тамошного господаря Николи Войнарского при праню біля дївчата: 22-лїтна Анна Кундик і 16-лїтна Мария Кудла, кладучись вечером спати, заткали передчасно печ. Коли на другий день Войнарский заглянув до комнати, в котрій спали, застав їх вже без житя. Переведене слїдство доказало, що померли від загару.

— **Новий винахід Едісона.** З Америки доносять що Едісон викінчує прилад, при якого помочи можна буде бачити в телефонї особу, з якою розмовляє ся.

— **Торговельниця живим товаром.** Перед судом у Відни ставала онногди 30-лїтна Хаве Евзельманова, властителька кавярнї в містї Сельбері в полудневій Африцї, обжалувана о торговлю живим товаром. Евзельманова прибула з Африки до Росиї, а опісля звивала ся по Галичинї, де головно в Щаковій хотїла намавляти до себе дївчата на посади касиерок або слуг і жертвувала їм дуже високу плату. Глядала дївчат „молодих, невинних, гарних а грубих", і обіцювала 100 зр. місячної пенсиї та удержанє. Цїлий ряд дївчат переслуханих як сьвідків потвердив факти, які зазначив акт обжалованя. По переведеню розправи Евзельманову засуджено на 2 роки вязницї.

— **З Америки.** В Ансонїї, Конн. посьвячено торжественно дня 1 січня с. р. памятник на могилї незабутного патриота о. Антона Бончевского при участи сїмох наших сьвященників, братств, парохіян небіщика, стороньских людий та делєґатів. Проповідь на могилї виголосив о. Дмитрів, а памятник посьвятив секретар ради духовної о. Макар. По посьвяченю фотограф зняв цїлу ґрупу враз із памятником. — В Миганой-Сіті, Па., згоріла грекокат. церков до нащадку; шкода кілька тисяч долярів. — В Прайсбурзї, Па., забило у майнах (в копальни) Русина Михайла Хруща родом із села Репиди в повітї сяніцкім, а в Rhone, Па., помер 4 грудня Григорий Ґоч, родом з Барвінка, в коросняньскім повітї. — Дня 26 січня с. р, має відбути ся в Вініпеґу в гали читальнї ім. Шевченка всенародне руске віче з такою програмою: 1) справа церковна, а именно: а) в чиїх руках мають бути контракти від церкви і метрики; б) який має бути вибраний уряд парохіяльний і о що мая старати ся в парохії; в) як часто мають відбувати ся церковні мітинги (збори); — 2) справа основана семинарий духовної і учительскої; — 3) чи Русини в краю Манїтобі мають в справах церковнич поступати однаково з Русинами, що живуть в краях Асинибої, Саскачеванї і Альбертї, звідки сьвященикам і делєґатам не є можливо приїзджати задля великих коштів подорожи; — 4) як поступати на будуче зі справами церковними згідно з цивільним. Під вічевою відозвою підписані оо. Бачиньский, Данильчук і Стефаник. — Дня 13 грудня 1903 посьвячено в Вініпеґу нову церков руску при участи богато народу. В тімже містї основано також читальню ім. Шевченка, а її заряд задумує заложити при читальни публичну бібліотеку, тому і звернув ся до всїх Русинів з прошенем, щоби жертвували книжки для сеї бібліотеки на адресу: Reading Hall, 109 Euclid St., Winnipeg. Canada.

— **Австрийскі державні зелїзницї** перевезли в грудни 1903 р. 3,227 900 осіб за 4,027.000 К і 2,889.400 тон тягарів за 14,786.700 К; разом за 18,813 700 К, се є о 538.180 К більше, чим в грудни 1902 року. На всхідних (галицких і т. д.) зелїзницях було в тім місяци 1,330.500 К доходу в особовім (за 789.800 подорожних) і 4,522.600 К в тягаровім руху (за 600.000 тон). Від 1 січня до 31 грудня 1903 переїхало державними зелїзницями в Австриї 46,861.000 подорожних за 66,995.800 К, а тя-

---

повинні тїшити ся; але цїле его поведенє було якесь дивне.

— Як ти боїш ся Норберта.

— І о вас, тїточко — відповіла Ліцці. — Ви тепер плакали. Я бачу. Позвольте менї пійти з вами до вашої спальнї Бо инакше будете сумувати.

— Добре, Ліцці, ходи. Але не питай о нїчо. Завтра рано довідаєш ся о всім.

— Я можу заждати — сказала Ліцці.

— Чи дївчата пійшли спати?

— Перед пів години. Норберт засїв в їдальни до вечері, але лиш удавав, що їсть. Відтак пійшов до своєї комнати. Він, бідний, немов би був недужий; чей не стало ся нїчого панні Андиніян?

— Нї, тут не о неї іде.

— Щастє! — шепнула Ліцці, ідучи в тїткою широкими сходами на коридор, на котрий виходили двері спальних комнат.

VIII.

Перед судиями присяжними.

Варґас сидїв вже від шістьох тижднїв у вязници і ждав, заки в Гайклерк не збере ся суд присяжних. Мали судити того, що сам себе обжаловував. Між тим полїция не дармувала. Повинаходила сьвідків і видобула на сьвітло денне ріжні обставини, які вязали ся зі смертєю Вальтера Блека і скріпляли зізнаня вязня та потверджували его вину.

Серед низших верств населеня проявляло ся якесь співчутє для Варґаса. Скритоубийство було дике, а пан Блек з Тенґлї Манор був одною з найбільше улюблених осіб в околици. В висших кругах говорено собі, що смерть на шибеници то за легка кара для такого злочинця. Але серед робітників вказувано на те, що той чоловік ставив ся добровільно в суді по двайцятьох лїтах — підношено его вік, недугу, нужду, всїлякі покуси, на які виставлений кождий чоловік, що терпить недостаток. Радикальні бесїдники скористали з нагоди, аби по сільских шинках виголошувати острі промови против гулящого житя і марнотратности богачів.

— Кінь в стайни пана Блека їсть лїпше і має більшу вигоду, як той бідний чоловічище — сказав один з тих сільских крикунів.

Коли прийшов день, в котрім Варґас мав засїсти на лаві обжалованих, настало в Гайклерк чимале заворушенє. Гайклерк то стародавне місточко і дуже старосьвітске, що видає ся, немов полишило ся о сто літ за цїлим сьвітом. Вязниця, в котрій Гемфрей Варґас сидїв від того жовтневого вечера, не приносила чести столици ґрафства. Часть будинку сягала непамятних часів; археольоґічні товариства часто її навідували і при таких нагодах виголошувано всїлякі учені бесїди; другу часть можна було уважати за новітну, бо — походила з часів королеви Анни

Старша часть вязницї лежала позаду препоганого чотирокутника домів. Як колишний арсенал, мала вязниця вузкі, подібні до стрільниць вікна, що лиш дуже мало сьвітла допускали до маленьких келїй. Стояла на скалистім березї вузкої але глубокої ріки, що понизше будинку з диким шумом гнала ся по скалистім днї. З противного, низшого берега ріки виглядав будинок радше на середновічну кріпость, як на вязницю девятнайцятого столїтя.

В серединї було чотирокутне подвірє, в котрім арештанти що дня проходжували ся і на котрім також — що на щастє в Гайклерк рідко лучало ся — відбували ся траченя злочинців.

Був сїрий, дощевий ранок; старе місто виглядало там понуро і одностайно, як небо над ним, хоч процес о скритоубийство викликав оживлений рух на улицях. Суд мав розпочати ся о одинайцятій годинї. О десятій приїхав Норберт до міста і лишив коня в старій гостинници „під павою". Віддав его не входячи до середини господаревн і пійшов дальше серед дрібного дощу. Був блїдий і утомлений. Минулих шість тижднїв принесло з собою множество зворушень і журб. Він був в безнастанних зносинах з полїцию, слїдив з горячковим напруженем всї її кроки, а навіть на власну руку займав одного місцевій полїциї незвістного аґента. Вислїд тих подвійних глядань дуже его розчарував. Місцева полїция повідкривала богато річий і була переконана о винї арештованого. Але льондоньский аґент, чоловік дуже інтелїґентний і спритний, всї ті рожеві надії незвичайно остудив; він висказував дуже поважні сумніви що-до вини обжалованого. Обурений тим марним вислїдом, відправив Норберт льондоньского аґента. Тепер же надійшов час, коли Гемфрей мав явити ся перед своїми судиями.

Норберт перейшов по при суд, де мала відбути ся розправа, по при вязницю, що лежала близше старих міских воріт, попід старинний лук з своїм геральдичним змием і вийшов на камінний міст. Звідси міг бачити задну часть вязницї.

Якийсь час стояв спертий о поруче моста і глядів пильно на старий будинок та думав, котре з вікон могло осьвічувати келїю Гемфра Варґаса. Увійти до неї він не міг. Всї знали о его розъяреню і були єму не дозволили зійти ся з обжалованим.

Неспокійно ходив по мостї там і назад, аж надійшов час вертати до міста, бо наближала ся година суду. Завдяки своїй знакомости з представителями місцевих властий одержав Норберт місце, з котрого міг добре бачити, що дїяло ся в сали розправ. Саля була битком набита, а люди стояли ще в сїнях, а навіть на сходах. Всьо хотїло бачити обжалованого і чути, як процес відбуває ся. Чи той чоловік признає

гарові поїзди перевезли 34,735.600 тон тягару за 178.006.900 К. Весь прихід виносив в 1903 р. 245,002.700 К, то є о 4,809.931 більше як в попереднім роції.

— **Кирниці в Чернівцях.** Черновецка „Буковина" пише: Всїх кирниць в Чернівцях після виказу міского уряду будівельного є 2717, з того 1362 припадає на середмістє решта на передмістє. Мурованих керниць є 477, а прочі є ще з деревляним оцемброванєм. Коли зрівняти скількість керниць із числом мешканців в поодиноких частях міста, то покаже ся, що найбільше керниць є на Калічанці, а найменше в середмістю. Се пояснює ся тим, що в середмістю а також і через Клокучку поведено водопроводи. Із тих водопроводів буває часами для мешканців не велика потїха, бо від часу до часу от хочби (18-го с. м.) вода у них червона від ржі, а се не причинює ся ані до еї здоровельности ані до вигляду, бо бодай у сїм случаю не конче гарне те, що червоне.

— **З товариства сьв. Петра.** На річ товариства сьв. Петра зложили на руки дек. галицкого о. Гургули: церква і парох в Яблонові о. Гойвановнч 8 К, декан пістиньский і парох в Березові о. Гр. Тимяк складку зібрану префектом семинарії дух. о. К. Єрмим в Княждворі 4·88 К, парох глиняньский о. Бачиньский від церкви 6 К а яко добровільний даток 4·30 К. Іл. Чапельский урядник банковий 2 К; на руки дек. підгаєцкого о. А. Лотоцкого церква в Биков і 6 К, оо. І. Сабат з Соснова і Ів. Лотоцкий з Литвинова по 2 К; на руки дек. нараєвского о А. Танчаковского: церки в Болотні, Більці, Вишнівчику, Вишсках, Дібневі, Дусанові, Клещівній, Костеневі, Курянах, Пнятиці, Підвисокім, Подусові, Утїховичах, Тучнім ад Утїховичі по 6 К, церква в Нараєві 60 К а в Янчині 51 К, оо.: А. Мійский з Клещівної, Т. Кордуба з Курян І. Королюк з Вишсків, Н. Селезінка з Янчина, І. Дидик з Нараєва, Ю. Дудик з Фірлієва, Е. Рудницкий з Дібрнева, А. Танчаковский з Дунаєва по 2 К; на руки дек. бобрецкого о. Штогрина: церква в Водниках 2 К; на руки дек. журавеньского о. Березовского: оо. А. Джулиньский з Монастирця, П. Петрицкий з Колоколина по 2 К, церкви: в Монастирци, Облазници, Ляховичах подорожних, Ізидорівці, Колоколині, Дубравці, Тарнавці ad Дубравка по 6 К; Читальня „Просьвіти" Колоколині 6 К; на руки о. Дудикевича з Плугова: церква з Розсадова 6 К; о. М. Коритко з Томашовець 4 К; на руки шамбеляна о. М. Соневицкого, ц. к. професора в Бережанах: о. М. Соневицкий і Іл. Куаїв по 4 К, а Гр. Бобяк 2 К; церква в Сіняві і Сеняхірці по 6 К; парох Сіняви о. Білиньский 2 К, а уряд парохияльний Доброводи від дочерної церкви в Чумалях 6 К. — Всїм помянутим жертводавцям складає Виділ сердечну подяку з умильним прошенєм о ласкаве дальше попиранє нашого особливо в нинїшню пору так важного Товариства.

— **Зелїзничі катастрофи в Америці.** Поспішний поїзд зелїзниці „Балтімор & Огайо" вискочив онногди із шин близько стациї Конельсвіль Па, а наслїдки сего були дуже грізні. Із 150 подорожних, котрі ним їхали, 63 погибло на місци, 30 було так тяжко ранених, що 6 з них померло до двох днів, а всї прочі були потовчені. Причиною нещастя були дошки, згублені на шинах тягаровим поїздом, що 15 мінут поред тим їхав тим самим шляхом. Саме тодї летів поспішний поїзд із швидкостию 60 миль на годину, тож можна собі уявити, з якою силою наїхав на дошки і вилетїв із шин. Всї вози р збили ся на дрібні кусні. — Подібна катастрофа лучила ся дня 27. грудня недалеко Іст Паріс, Міч. на шляху зелїзниці „Пір Маркет". Ту зударив ся особовий поїзд з тягаровим, який їхав з противної сторони, наслїдком чого втратило житє 22 особи на місци, а 38 було так тяжко покалїчених, що більша половина з них померла пізнійше. — Коло стациї Порт Скач, в Канзес, вискочив із шин і впав з високого насипу поспішн поїзд, зв. „Мотер", при ч м 9 осіб було убитих а 20 покалїчених. Причина катастрофи в обох послїдних случаях незвістна добре.

— **Померли:** о. Антін Ясеницкий, сьвященик-ювилят, парох в Болехівцях коло Дрогобича, дня 13 с.м, в 84-ім роції житя, а 57-ім сьвященьства.— о. Лев Таворский, сьвященик-ювилят, відзначений крилошаньскою одежию, парох в Корманичах, нижанківского деканата, дня 8 с. м., в 83-ім роції житя, а 59 ім сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: В часї від 17 січня до 15 марта с. р. переходити будуть на пробу в неділї і сьвята на шляху Гавґсдорф Вайденав поїзди ч. 959/960, а на шляху Баридорф-Файерінґ поїзди число 1059/1060. Розклади їзди сих поїздів заміщені в табели VI. з 1 мая 1903.

— **Цїна збіжа у Львові дня 22 січня:** Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·25 до 8·35; жито 6·65 до 6·80; овес 5·30 до 5·70; ячмінь пашний 5·20 до 5·40; ячмінь броварний 5·50 до 5·75; ріпак 9·75 до 10·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·75 до 9·—; вика 5·50 до 5·75; бобик 5·30 до 5·60; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо 160·— до 170·—; конюшина червона 60·— до 66·—; конюшина біла 65·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 60·—; тимотка 19·50 до 21·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 січня. Вчера відбув ся тут похорон Манлїхера винахідника карабінів.

Будапешт 23 січня. „Pest. Lloyd." признає, що ситуация єсть безвихідна і що дальший пасивний спір правительства не придасть ся до нїчого. Згадана ґазета дає до зрозуміня, що розвязанє парляменту єсть близьке.

Константинополь 23 січня. Порта вручила амбасадорам австро-угорскому і російскому ноту, в котрій виказує дотеперішні реформи та обіцює і дальше працювати в тім напрямі, але рівночасно жалує ся на Болгарию, котра стала ся огнищем дїяльности комітетів.

Ню-Йорк 23 січня. Бюро Райтера доносить, що американьский посол повідомив правительство у Вашінґтонї, що в Кореї ширять ся грізні непокої.

ся відразу до вини і всьо скінчить ся за пів години, чи може буде суд розбирати цїлу справу і переслухувати сьвідків? Гадка загалу була така, аби процес перевести совістно і основно. Всїм сподївало ся, коли розійшла ся чутка, що предсїдатель суду визначив обжалованому оборонця, та що обжалованого наклонено, аби він не признавав ся до вини, щоби можна було против него перевести процес після всяких правил Всї круги населеня були цїкаві на вислїд справи; всї були на сали заступлені.

Йозуа Джіб, хірурґ з Гайклерк, що дивним дивом дістав одно з найлїпших місць в сали, зараз за оборонцем, бачив з свого сидженя дуже добре представителїв висшої верстви і як добре зі всїм обзнакомлений чоловік робив свої помічення:

— О, блїдий молодий Блек. Бере собі дуже до серця. Аґа, ось і матуся Еспінель; щирить свої фальшиві зуби до предсїдателя, а сидить немов би яка красавиця на фотоґрафії. А ось іде сер Еверард Андівіян; витає ся з Норбертом Блеком і видає ся, немов би витав гадками тисячі миль звідси. І старий ґраф Блек — марден також тут — і єго син льорд Бевіль — правдивий шляхтич.

Йозуа Джіб, лїкар, що знав кождого чоловіка в околици, був крім того пристрастним мисливцем і спортменом, єго спосіб бесїди нагадував все стайню.

— Хороший чоловік, нема що казати — відозвав ся пан Марк, до котрого обернув ся з своїми замітками лїкар. Пан Марк, молодий пастор громади Остордж, був незвичайно гордий на свою елеґантність і мав жаль до своєї власти, що не дала єму посади де в якім купелевім місци або великім містї. — Хороший чоловік, але я гадаю, що сер Андівіян має в собі більше паньскости — то правдивий аристократ.

— Для мене трохи за делїкатний — відповів Джіб. — Не люблю книжкових людий Менї подобає ся мужчина, що їздить на кони як блискавка. Льорд Бевіль єсть одним з найлїпших їздців в ґрафстві.

— Сер Еверард їздив давнійше також на польованє — нї?

— Перед двайцятьма лїтами. Правда, того дня, коли убито Блека, він також їздив. Погано тодї їхало ся, хоч деякі з нас скакали через плоти. Добре собі то пригадую —

— Памятаєте ще той день?

— Лїпше як вчерашний. Я був тодї молодий, живий хлопець і міг держати собі чотири коні, а нинї не можу більше удержати як два. Я ще не потребував тодї так тяжко працювати. Ах то були хороші часи.

— То не дуже добре сьвідчить про вашу жену — сказав сьвященик.

— Моя жінка дуже добра душа — ніхто може не мав лїпшої жінки. Але чоловік лиш раз молодий; хоч як добре поводилось би в пізнїйшім житю, то все таки про молодість згадує ся вітхаючи.

— Той чоловік мусить бути винний? — питав Марк, котрого процес більше цїкавив як погляди Джіба.

— Як скінчить ся розправа, то я вам скажу, що о тім думаю — відповів Джіб осторожно. — Коли би мене візвали на сьвідка, то я не одну річ представив би в новім сьвітлї; але я не сьвідок і не хочу ним бути.

— Що могли би ви сказати? — спитав пастор живо. — Знаєте що?

— Я міг би одну річ пояснити — сказав Джіб. — Але о тім пізнїйше. Ось ведуть вязня; виглядає як нещастє. З якою лютостию глядить на него молодий Блек; як би єго хотїв зїсти.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).